

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **D. B.**, narozený X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupený Mgr. Lenkou Šrámkovou, advokátkou
sídlem Aloise Jiráska 1367/1, 415 01 Teplice

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2025, č. j. OAM-12850-13/ZR-2024,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2025, č. j. OAM-12850-13/ZR-2024, jímž byla žalobci dle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost zaměstnanecké karty a podle § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. Žalobce měl za to, že rozhodnutí o zrušení jeho zaměstnanecké karty je nepřiměřeným postihem vzhledem k politické situaci na Ukrajině a také k tomu, jaký postoj zaujal v trestním řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo. Žalobce udal, že si je vědom odpovědnosti za spáchaný trestný čin a svého jednání, které bylo excesem, lituje. Zdůraznil, že svou vinu doznal a uložený trest vykonal.
3. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého života, a že žalovaný porušil jeho práva, když ve správním řízení neprovedl navrhané důkazy. Žalobce měl dále za to, že žalovaný nesprávně zhodnotil skutkový stav věci, což mělo za následek i nesprávné právní posouzení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný nejprve obsáhle zrekapituloval dosavadní průběh projednávané věci, a poté uvedl, že jednotlivé části žaloby jsou nekonkrétní, okopírované z žalobcova vyjádření, které učinil ve správním řízení.
5. Žalovaný zdůraznil společenskou nebezpečnost úmyslně páchané trestné činnosti, za níž byl žalobce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a konstatoval, že k ukončení platnosti zaměstnanecké karty by stačilo i podmíněné odsouzení.
6. Tvrzení žalobce o lítosti označil žalovaný za účelové, vzhledem k dikci zákona nemající na řízení žádný vliv. Za nerozhodnou označil skutečnost, že byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobci byla stanovena zkušební doba a dokud se neosvědčí, nelze na něho hledět, jako by nebyl odsouzen.
7. Žalovaný poukázal, že žalobce v rámci řízení neuvedl nic ohledně rodinných vazeb, ačkoli v žalobě brojí proti nepřiměřenosti rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že v daném případě se přiměřenost před vydáním rozhodnutí neposuzuje a je tedy irelevantní.
8. Žalovaný dále polemizoval nad srozumitelností žalobcem užitého výrazu „politická situace na Ukrajině“. Zdůraznil, že i přes tuto nejasnost se válečným stavem na Ukrajině ve svém rozhodnutí zabýval. Doplnil, že žalobce pochází z města na samé západní hranici Ukrajiny a konstatoval, že tam vojenské operace prokazatelně neprobíhají.
9. Žalovaný připomněl, že žalobce páchal trestnou činnost v době, kdy válka na Ukrajině již trvala, a mohl přitom vědět, že odsouzení za úmyslný trestný čin vyústí v ukončení platnosti zaměstnanecké karty. Nadto obžalovaný znovu podtrhl společenskou škodlivost trestné činnosti žalobce, která spočívala v převážení nelegálních migrantů po EU, a její dopad na veřejný pořádek a veřejné zdraví.
10. Žalovaný udal, že mu není patrné, čím měl porušit žalobcova práva a jaké navrhané důkazy v řízení neprovedl, když žalobce provedení žádných důkazů v řízení ani nenavrhl.
11. Žalovaný upozornil, že tvrzení žalobce o nesprávném posouzení věci a zhodnocení skutkového stavu není přezkoumatelné, poněvadž z žaloby není nijak patrné, co konkrétně žalovaný nesprávně posoudil či zhodnotil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Nejprve se soud zabýval námitkou vztahující se k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého života žalobce.
15. Žalobce je státním občanem Ukrajiny, který byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu (rozsudek Okresního soudu Ústí nad Labem sp. zn. 63 T 194/2023). Jeho pravomocné odsouzení bylo důvodem pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty [§ 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Při rušení povolení k dlouhodobému pobytu (mj. ve formě zaměstnanecké karty) zákon výslovně nepočítá s posuzováním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života v případech, ve kterých cizinec spáchal úmyslný trestný čin (srov. § 37 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců).
16. Konstantní judikatura ovšem zdůrazňuje, že nutnost takového posuzování plyne přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jestliže cizinec konkrétně namítá dopad negativního rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2021, čj. 5 Azs 203/2020-36, bod 31, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2024, č. j. 3 Azs 92/2024-36, bod 3, 8 a 16, usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 1. 2025, sp. zn. I. ÚS 3405/24). Poměrování legitimních veřejných zájmů s právem cizince na soukromý a rodinný život se však odvíjí od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. Platí, že břemeno tvrzení tíží držitele pobytového oprávnění; správní orgány nejsou povinny při rozhodování o pobytovém oprávnění samy pátrat po podrobnostech žadatelova soukromí, které by případně převážily nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, čj. 1 Azs 260/2020-27, body 28 a 29; tento závěr v podstatě potvrdil Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ze dne 16. 5. 2024, č. 15117/21 a 15689/21, Mirzoyan proti České republice, bodu 99). Nelze proto přisvědčit takovému právnímu názoru, podle něhož při rozhodování podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepřísluší správnímu orgánu zabývat se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života.
17. Žalobcovy námitky stran soukromého života byly však již ve správním řízení nedostatečné a nekonkrétní. Za těchto okolností nebylo povinností žalovaného zabývat se přiměřeností zrušení žalobcovy zaměstnanecké karty, jakkoli v obecné rovině na něho tato povinnost dopadá. I přesto žalovaný tuto přiměřenost zvážil, a to na str. 4 napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Přiměřenost rozhodnutí zde byla přirozeně zkoumána jen ve vztahu k okolnostem, které v řízení vyšly najevo (tj. vzhledem ke strohým faktům, že je žalobce rozvedený a bezdětný).

18. Soud se zabýval i otázkou, zda by nucené vycestování žalobce zpět na Ukrajinu za nynějšího stavu skutečně mohlo kolidovat s čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tuto možnost zvažoval žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí; při svých úvahách vycházel z premis, „že válečný konflikt neprobíhá na celém území Ukrajiny, na většině území Ukrajiny funguje státní moc a vykonává své pravomoci, když Ukrajinou byla i podepsána Asociační dohoda mezi EU a Ukrajinou.“
19. Tvrzení žalovaného, že v Zakarpatské oblasti, odkud pochází žalobce, „v současné době prokazatelně žádné válečné operace neprobíhají“ (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí) je pravdivé jen částečně, zůstává totiž notorií, že právě západní oblasti Ukrajiny bývají cílem vzdušných úderů mířících nezřídka na civilní infrastrukturu, (srov. Stanovisko Ministerstva spravedlnosti, Ministerstva vnitra a Nejvyššího státního zastupitelství k možnosti realizace extradice a trestu vyhoštění na území Ukrajiny v kontextu probíhajícího ozbrojeného konfliktu v důsledku agrese Ruské federace proti Ukrajině aktualizované ke dni 3. 6. 2025, str. 26-30).
20. Řízení ve věci zaměstnanecké karty však nebylo vhodným nástrojem pro posouzení otázky, zda žalobci brání ve vycestování do země původu válka. „Vhodným řízením, v němž by správní orgán měl posoudit, zda žalobci brání ve vycestování z území překážka na jeho vůli nezávislá, je řízení o žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu, případně řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany. Nemožnost předvídat výsledek posouzení žádosti o vízum strpění nebo o udělení mezinárodní ochrany není důvodem pro posouzení obav žalobce z vycestování do země původu v rámci řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.“ (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2025, č. j. 19 A 16/2025-32). Stejný názor zastává i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2023, čj. 4 Azs 133/2023-38, bod 32 a v rozsudku ze dne 28. 2. 2025, č. j. 10 Azs 125/2024-27, bod 14: „Pro úplnost NSS uvádí, že nepřehlédl probíhající válečný konflikt na území Ukrajiny. [...] Pokud žalobce považuje vycestování do svého domovského státu za nemožné, může [...] usilovat o získání jiného oprávnění k pobytu.“
21. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaný dostatečně a přezkoumatelně zvážil možné zásahy rozhodnutí do lidskoprávní sféry žalobce (čl. 2, 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) a rozhodnutí je v tomto ohledu zákonné.
22. Další tvrzená vada, proti níž žalobce brojí, měla spočívat v neprovedení navržených důkazů ve správním řízení, čímž měl být žalobce žalovaným zkrácen na svých procesních právech. Žaloba přitom blíže nespecifikuje, které navrhované důkazy nebyly provedeny.
23. Soud prostudováním správního spisu zjistil, že žalobce ve svém podání ze dne 28. 2. 2025 nadepsaném „Vyjádření účastníka s podklady pro vydání rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty“ označil jako důkaz listinu „Záruka ústavu Druhá šance KV, z. ú.“, která měla podpořit žalobcova tvrzení stran postoje, který zaujal v trestním řízení, zejména při výkonu trestu. Tato listina není obsahem správního spisu.
24. Žalovaný se s žalobcem označeným důkazem výslovně vypořádává na str. 2 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde zdůvodňuje nadbytečnost označeného důkazu a jeho nezpůsobilost jakkoli ovlivnit výsledek řízení.

25. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. srpna 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce